

Suparare mare dupa declaratiile despre romani ale liderului "extremist" UKIP, Nigel Farage. Euroscepticul-vedeta al Parlamentului comunitar a afirmat ca ar fi "ingrijorat" daca niste conationali de-ai nostri ar locui langa el, din cauza reputatiei de infractori capatate de-a lungul vremii. Declaratia nu e cea mai eleganta cu putinta, insa trebuie pusa in contextul mai larg al politicilor de favorizare a imigrantilor de catre Marea Britanie, care au provocat in ultimii ani inevitabile conflicte sociale. De altfel, Farage a plasat vina pentru situatia delicata in spatele guvernului. "Demonizez clasa politică ce a deschis ușa permițând să se întâmple astfel de lucruri". Acum, daca ignoram pentru cateva secunde egoul nostru national terfelit si retorica taioasa, am putea gasi destul de mult sens in problemele exprimate de Farage. In primul rand, asa cum au demonstrat foarte riguros mai multi teoreticieni liberali (Mises, Hoppe, Kinsella), nu exista nimic contrar ordinii proprietatii private in politicile anti-imigratie ale unei tari. Ba mai mult, rezultatul legilor care favorizeaza venirea strainilor nu reprezinta decat o "integrare fortata", adica o societate multiculturala, cu toate problemele care decurg de aici. "(...) the United States immigration laws of 1965, as the best available example of democracy at work, eliminated all formerly existing "quality" concerns and the explicit preference for European immigrants and replaced it with a policy of almost complete non-discrimination (multi-culturalism)".

Inregimentarea strainilor este sinonima, la nivel economic, cu redistributie si asistenta sociala masiva, la nivel cultural, cu relativismul cel mai dogmatic, la nivel social, cu violenta. Esecul acestui proiect in ansamblu, previzibil de altfel, a fost consemnat in trecut de politicieni care nu trec drept indeobste ca exterministii (astazi, practice, oricine se abate de la linia oficiala a eurocratiei primeste stampile infame), cel mai notoriu exemplu fiind Angela Merkel.

Insa asta nu schimba prea tare ideologia omniprezenta a multiculturalismului. Se presupune ca diferentele culturale, istorice, religioase nu au o relevanta considerabila si oricum pot fi nivelate cu usurinta pe baza unor principii de aritmetica sociala. Oamenii sunt intersanjabili, modelabili, iar singurul lor ideal, se presupune, este sa traiasca indetulati intr-un sat global. Pui la un loc un roman, un englez, un indian, un jamaican si rezultatul va consta intr-o cooperare armonioasa si inflorire umana. In fapt, singurul efect notabil va fi violenta simbolica sau fizica si, pe termen mediu, decadenta economica.

O tara, un oras, o comunitate nu se rezuma doar la un set de legi generale, ci sunt, in primul rand, o multitudine de obiceiuri, gesturi, traditii, imposibil de incastrat in formule algebrice si foarte greu de asimilat cu rapiditate. Tocmai aceasta tesatura intima de relatii sociale este cea

care confera personalitate unui loc si face viata placuta celor de acolo, in timp ce prezenta unui alt grup, cu o cultura si moravuri diferite, creeaza tensiune, conflict si pericliteaza valorile locului, iar in cele din urma ameninta chiar existenta comunitatii respective. De asemenea, ceea ce se pierde din vedere in poeziile multiculturaliste este caracterul de dezradacinati al imigrantilor care incep foarte devreme sa manifeste un dispret total al unor forme elementare de cooperare umana. In romanele inceputului de secol XX, de la noi, unul dintre personajele cheie il reprezenta omul de la tara ajuns la oras, care isi pierde rapid identitatea si devine o figura ambigua din punct de vedere moral. Astazi, acelasi personaj a sarit peste etapa intermediara a orasului si a fugit, la propriu, in metropole europene, unde ambiguitatea sa morala pune probleme legislative si stimuleaza xenofobia.

Ludwig von Mises, care nu a apucat epoca granitelor libere, a explicat admirabil dificultatile integrarii: "Immigrants soon find their place in urban life, they soon adopt, externally, town manners and opinions, but for a long time they remain foreign to civic thought. One cannot make a social philosophy one's own as easily as a new costume. It must be earned—earned with the effort of thought. (...)The growth of the towns and of the town life was too rapid. It was more extensive than intensive. The new inhabitants of the towns had become citizens superficially, but not in ways of thought. ... On this rock all cultural epochs filled with the bourgeois spirit of Liberalism have gone to ruin. ... More menacing than barbarians storming the walls from without are the seeming citizens within—those who are citizens in gesture, but not in thought".

Solutia nu consta in extinderea programelor de asistenta sociala si in campanii de combatere a discriminarii, ci in descentralizare si piata libera. In Elvetia, o tara multiculturala, dar fara problemele specifice, decizia de naturalizare a imigrantilor apartine comunitatilor locale, insa chiar si in aceste conditii discriminarea naturala, practicata de localnici, face viata destul de neplacuta pentru straini. Mai mult decat atat, pentru o reintoarcere pasnica la vremuri mai bune este nevoie de abandonul unor idei gresite, cum este iluzia unui "melting pot".

In trecutul nu foarte indepartat, oamenii puteau distinge in interiorul unui zone relativ restranse, dintr-o tara, diverse accente, obiceiuri si traditii. Chiar si astazi se pastreaza destul de mult din aceste forme de identitate sociala, inclusiv in Romania, dupa cum poate observa oricine incearca sa "armonizeze" obiceiurile de la nunta, botez sau inmormantare. Insa asumptia intelepciunii contemporane este ca tipul acesta de credinte nu face doua parale in agregarea sociala si nu ne spune nimic esential despre indivizi, care oricum pot fi impacati prin adeziunea minimala la valorile comunitatii euro-atlantice, care ne reprezinta pe toti, dar, de fapt, nu reprezinta decat distrugerea oricarei idei de comunitate. Iar dupa cum stim de la Aristotel, omul este in primul rand un animal social.